

HOMILIA DE LA SOLEMNE MISSA MAJOR DE SANT NARCÍS

29 d'octubre de 2018

Mons. Francesc Pardo, Bisbe de Girona

Consell Episcopal, rector de la Basílica, degà i membres del Capítol Catedral, preveres, diaques, seminaristes, acòlits. Germanes i germans.

Una salutació cordial i agraïda a les nostres autoritats: Sra. alcaldessa i regidors/es, delegat del Govern, subdelegat del Govern, vicepresident i diputats de la Diputació, diputats al Parlament, al Congrés i altres autoritats. Salutació agraïda, perquè som conscients que, com a representació dels ciutadans, participeu d'una celebració cristiana, però que alhora és expressió d'una fe que ha configurat de diverses maneres la vida de la nostra ciutat i del nostre Bisbat.

1. SANT NARCÍS

En la pregària d'inici de la celebració he demanat al Senyor que la nostra Església de Girona guardi amb integritat i manifesti amb les seves obres la fe que li va ser anunciada pels antics pares.

La festa de sant Narcís, el nostre patró, il·luminada per les lectures de la Paraula de Déu, m'ha ajudat a reflexionar sobre com guardem, avui, la fe cristiana i la manifestem amb les nostres obres.

Narcís era un cristià i bisbe amb l'exigència de viure la fe, d'anunciar-la i d'ajudar a viure-la als seus germans.

Aquesta és la missió de l'Església en tots els temps.

Fa mesos, el papa Francesc ens va escriure una carta amb el títol «Alegreu-vos i celebren-ho», que és una crida a viure plenament com a cristians, com a sants. Podem pensar que només poden ser sants alguns privilegiats, però el Papa precisament desitja que descobrim la santedat «de la porta del costat»: en els pares que crien i eduquen amb amor els seus fills, en els homes i dones que treballen per dur el pa a casa seva; en els malalts; en les alegres i somrients religioses ancianes; en aquells que viuen a prop nostre i són un reflex de la presència de Déu.

Desitjo reflexionar sobre com ser cristians «de la porta del costat», des de la normalitat de la vida.

La pregunta que m'he fet és: com podem viure avui la fe i comunicar-la? Això significa: com podem viure com a cristians?

2. LA PARAULA DE DÉU QUE HEM ESCOLTAT

Hem escoltat la pregària d'un creient que viu situacions molt difícils i que enalteix Déu perquè l'ha alliberat per la seva gran bondat i pel seu amor.

També tenim la convicció que si estimem Déu també estimem els fills de Déu; i la fe és la victòria que ha vençut el món en el seu significat més negatiu i deshumanitzador.

Jesús va fer aquest advertiment als seus deixebles: així com m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres i no admetran el vostre ensenyament.

Déu ens continua alliberant en totes les situacions, i per això, avui, el missatge de Jesús, dels màrtirs i de sant Narcís és: no tingueu por. Coratge!

3. CORATGE. NO TINGUEU POR. TINGUEU ÀNIMS

Certament, vivim preocupacions: per persones concretes, per la família, pels joves, pel nostre país.

De diverses maneres vivim la preocupació pel futur de la vida cristiana, de les comunitats parroquials. Alhora, sofrim com a Església pels nostres pecats i incoherències.

Som conscients dels reptes que tenim i de les dificultats per ajudar a creure en l'Evangelí.

Els cristians també sofrim per Catalunya i per tots els qui hi vivim: pels qui teniu la missió de legislar, governar i administrar, pels ciutadans, pels immigrants, pels qui estan privats de llibertat o lluny del país a causa del procés... Ens preocupa que les diverses concepcions polítiques es converteixin en col·lectius irreconciliables amb una dinàmica de confrontació constant i que dificultin la convivència. Ens preocupen molt especialment les situacions de pobresa real de moltes famílies.

Per això ens podem preguntar amb què comptem avui els cristians. Quins recursos tenim per afrontar aquests reptes?

Desitjo precisar, d'una manera ben senzilla, quins són els mitjans divins i humans amb què compta cada cristià i cada comunitat, des de les més grans fins a les més petites, que fonamenten la nostra confiança i el nostre coratge.

Tenim Jesucrist, que s'ha volgut quedar amb nosaltres per sempre: «Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món». Certament que el tenim per mitjà de signes –els sagraments–, que ens el fan present d'una manera ben humana perquè sigui possible la comunió i comunicació. Certament que cal la fe, la confiança, igualment com calia la fe per reconèixer el fill de Déu i salvador en aquell jove de Natzaret que feia el bé, però que va morir rebutjat i crucificat.

Comptem amb la Paraula de Déu

És a dir, tenim la Paraula de Déu, la Sagrada Escripura, que ens fa present novament el Crist quan la proclamem, la meditem, l'anunciem i hi preguem.

La celebració de la Paraula, la primera part de la Missa, la pregària amb la Sagrada Escripura –la litúrgia de les hores– la predicació, la catequesi, l’homilia... anuncien, actualitzen, aprofundeixen la Paraula, suscitant i afermant la fe, fonamentant l’esperança, estimulants la caritat, i configuren i edifiquen la comunitat.

Hem rebut el do de l’Esperit Sant

El camí de l’Església comença rebent el do de l’Esperit Sant, l’Esperit de Jesús i de Déu Pare, que és força, alè de vida, saviesa, amor... Amb la força de l’Esperit, aquells apòstols i primers deixebles portaren a terme la missió que els va ser confiada. Així ha estat al llarg de la història, i cada generació, amb la força de l’Esperit, ha proposat, viscut i celebrat la fe, i l’ha verificada amb l’amor, el servei i el compromís.

Avui succeeix quelcom semblant. Nosaltres posem el nostre esforç i el nostre enginy per viure i continuar la missió confiada per Crist, però no dubtem que hem rebut l’Esperit Sant.

Som comunitat, el grup de deixebles de Jesús

Potser som una comunitat feble, senzilla, reduïda en nombre, amb una mitjana d’edat elevada, amb un mossèn que atén diverses parròquies, que pot fer-se present només en moments importants i de tant en tant, però som una comunitat de fe, esperança i amor. Recordem les paraules de Jesús: «Allà on dos o tres us reuniu en nom meu, jo estaré enmig vostre».

El nostre petit o gran grup de deixebles és avui «la humanitat» que Jesús necessita per fer-se present i per actuar en els nostres pobles, viles i ciutats.

Celebrem els sacraments

La Paraula i l’Esperit del Senyor ofereixen a la comunitat aquests àmbits de pregària i celebració de la Pasqua que anomenem sacraments. Són la presència activa, salvadora i de trobament amb el Senyor, mort i ressuscitat amb nosaltres.

Els sacraments són reunions festives, però sobretot commemoració, actualització i recepció de la Pasqua de Crist, de la vida de Crist. Podem parlar dels sacraments com de les esclertes a través de les quals Déu i el Crist gloriós fan arribar el seu Esperit a les persones. Per això és tan important «practicar», en el sentit de celebrar els sacraments.

Tenim bisbe, preveres i diaques

L'Església dels apòstols és present en l'Església d'avui a través del ministeri ordenat. L'Església dels apòstols té una continuació o successió en l'Església del Papa, dels bisbes, dels seus col·laboradors preveres i diaques. El do del primitiu apostolat –guiat per l'Esperit Sant– també continua present i configurant l'Església d'avui.

Certament que tota l'Església és un poble sacerdotal i té com a missió viure, celebrar i oferir la salvació de Crist a tothom, la Bona Nova. Però per viure i exercir aquesta missió és del tot necessari el ministeri dels bisbes, dels preveres i dels diaques. Podem ser un poble sacerdotal perquè se'ns ha fet el do del ministeri ordenat.

Estimem i servim

La fe viva i l'amor dels creients, com a expansió visible del do de l'Esperit, expressa de moltes maneres l'Amor del Pare i del Fill a les persones. Aquesta fe viva que actua en l'amor és capaç de testimoniar i fer tastar a les persones l'amor i la salvació.

Per això són tan importants l'acolliment, l'amor i el servei a les persones: l'atenció als malalts, l'ajuda als pobres per a la seva promoció, l'educació als infants i joves, la cura dels ancians... Estimem i volem servir el nostre poble assumint responsabilitats polítiques, sindicals, socials, culturals, esportives.

El nostre poble, o una gran part de les persones de Catalunya, vivim amb preocupació la situació política que tots coneixem. Cada cristià és ben lliure per actuar segons la seva consciència, però sempre cercant el bé comú. Tanmateix, com a Església, com a comunitat, ens cal promoure sempre els

drets de cada persona, fomentar la convivència entre totes les persones, estar al costat dels qui sofreixen situacions injustes, sentir i ajudar a sentir que estimar significa també perdonar, senyal distintiu de l'amor; i pregar perquè entre tots construïm un país més lliure, més just, més fraternal segons el voler de Déu.

En el nostre exercici responsable i conscient de la professió, també manifestem i verifiquem l'amor i el servei als altres.

Doncs bé, que no ens manqui el coratge. Animem-nos i no tinguem por, perquè, com a Església, tenim els dons divins i humans per ser i actuar com a cristians, per ser testimonis de l'Evangelí, com sant Feliu, sant Narcís i tantes generacions de cristians que han mantingut viva la fe a Girona.

DEMANEM-HO EN AQUESTA EUCARISTIA.